

عنوان مقاله:

تبریزین فلزی دراویش، اسباب عرفانی

محل انتشار:

مجله باستان شناسی ایران، دوره 12، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

محمد اسمعیل خلجی - دانشجوی دکتری گروه باستان شناسی، واحد ابهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ابهر، ایران.

آراز نجفی - استادیار گروه باستان شناسی، واحد ابهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ابهر، ایران.

فرزاد مافی - استادیار گروه باستان شناسی، واحد ابهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ابهر، ایران.

خلاصه مقاله:

دروایش ایران در جرگه صوفیان، نحله های باستانی و مذهبی به شمار می آیند که در سیر سلوک آیینی خود از تبر و تبریزین استفاده می کنند. دلایل استفاده از این ابزار از سوی دراویش درهاله ای از ابهام قرار دارد. ازاین رو در پژوهش حاضر به جهت روشن شدن دلایل و نوع کاربرد این سلاح از سوی دراویش، با استناد به منابع مکتوب تاریخی و اطلاعات اسنادی به فلسفه وجودی آن از دوره های پیش و بعد از اسلام پرداخته شده است و باهدف پژوهش کتابخانه ای و به روش پژوهش تحلیلی - تاریخی ابتدا پیشینه تاریخی ظهور تبریزین های فلزی در فلات ایران مورد ارزیابی قرار گرفته است و با استناد به مستندات تاریخی ریشه و جایگاه ارزش معنوی تبر در فرهنگ و باور دراویش بررسی شده است و به دنبال پاسخ و راستی آزمایی این فرضیه هستیم که به نظر می رسد تبریزین از سوی اسواران و شهنسواران در دوره های ساسانی متداول شده است و اسواران جنگاورانی بودند که در دوره های اسلامی در حفظ تمامیت ارضی، دینی و فرهنگی ایران باستان کوشش نمودند و متناسب با اقتضائات فرهنگی و دینی مردم در قامت صوفیان و دراویش منافع فرقه ای را در شهرها دنبال کردند. نتیجه اینکه دراویش در زمره فرقه های باستانی هستند که در سیر حوادث تاریخی از دوره های آغازین اسلام تا پایان دوره قاجار با اشکال مختلف صوفیانه در جامعه ایرانی حضور یافته اند و از دوره صفویه به بعد از سوی روسای طبقات صوفی و پادشاهان صفوی ماموریت چشم و گوش اطلاعاتی را به عهده داشتند؛ و از تبریزین های فلزی به جهت حفظ امنیت شخصی و انجام ماموریت ها استفاده کردند.

کلمات کلیدی:

تبریزین، اسواران، صوفیان، نسقچیان، دراویش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1695740>

